

Když však takové usnesení dle §u 84., odst. 2. konk. ř., se stalo, jest dle §u 89. konk. ř. i pro správce podstaty závazným, a bylo tedy věci konkursního komisaře, aby dle §u 124., odst. 3. konk. ř., rozhodl o tom, zda-li právem bylo odepřeno, útraty opatrovnické rekurentovi vyplatiti jako pohledávku podstaty. Konkursní komisař v usnesení v odpor vzatém také ovšem bez udání důvodů o této otázce rozhodl. Rozhodnutí jeho, že se zmíněné útraty opatrovnické nezařadí jako pohledávka massy, jest odůvodněno, neboť útraty vzestlé činností opatrovníka kridatářova, který prováděl toliko úkony, které by jinak dle §§ 140., 145., odst. 3. konk. ř., kridatář sám bez nároku na náhradu konati měl, nelze uznati za útraty řízení konkursního dle §u 46. č. 1. konk. ř.

Útraty ty nelze však ani dle §u 10. c. ř. s., § 172. konk. ř., opatrovníku proti konkursní podstatě k náhradě přisouditi, poněvadž zřízení opatrovníka nebylo vyvoláno nějakým jednáním konkursní podstaty, nýbrž tím, že kridatář sám podal návrh na nucené vyrovnání, tak že tu podmínek §u 10. c. ř. s. není.

Mimořádnou dovolací stížnost zamítl nejvyšší soud jako nepřipustnou dle §u 528., odst. 1. c. ř. s., jehož v tomto případě sluší použití dle §§ 172. a 176., odst. II. konk. ř.

(Rozh. nejvyšš. soudu ze dne 3. listopadu 1915,
č. R II 729/15.) Dr. Halouzka.

K výkladu pojmu „přehánění cen“ ve smyslu §u 7. cis. nař. ze dne 1. srpna 1914, č. 194. ř. z.; obchodní zřízenec není již bez dalšího trestně zodpovědným, prodává-li v obchodě svého zaměstnavatele předměty nutné potřeby za přemrštěné ceny tímto stanovené.

Obžalované A. A. a V. K. byly odsouzeny pro přestupek §u 7. cis. nař. ze dne 1. srpna 1914, č. 194. ř. z. Obžalovaná V. K. prodala totiž v obchodě A. A. 5 čtyřhaléřových housek za 24 haléřů, a to poněvadž nebylo v obchodě žádných housek na skladě, ze zvláštní ochoty ze soukromých domácích zásob.

Z důvodů kasačního soudu:

Oba nižší soudové opomněli v tomto případě vyšetřiti a zjistiti výrobní náklady příslušných housek. Nebyly zjištěny ani váha, jakost a skutečná cena jejich, takže nemůže býti ani absolutně, ani relativně přezkoumávána otázka přiměřenosti žádané ceny 24 h za oněch pět housek, jež byly obžalovanými prodány.

Že bylo nařízením místodržitele v království Českém ze dne 10. února 1915, č. 36.144, č. 8. zem. zák. nařízeno, že se malé pečivo smí v Čechách vyráběti a prodávati jen ve formě dvojdílných žemlí (císařských) v určité váze za cenu čtyř haléřů za kus, není pro o-

tázku přehánění cen rozhodným. Překročení nejvyšší ceny nemusí býti ještě vyháněním cen do výše, jako opět na druhé straně může býti dána příslušná skutková podstata při zachování nejvyšších cen. Rozhodnou jest otázka, byla-li za předmět nezbytné potřeby, jako jsou housky, u využitkování mimořádných poměrů válečným stavem vyvolaných žádána zřejmě přemrštěná cena. Aby tato otázka mohla býti správně řešena, musila by se zkoumati jednak absolutní přiměřenost ceny housek vzhledem k jejich jakosti a váze, jednak pak relativní přiměřenost ceny obžalovanými žádané vzhledem k nákladům výrobním a provozovacím. K tomuto zkoumání nedostává se však nutných skutkových zjištění. Ve druhém směru musila by býti především zjištěna vlastní cena nákupní obžalovaných, dále výše jinak obvyklého hrubého zisku při dalším prodeji, a teprve kdyby tento zisk byl nepřiměřeně překročen, mohlo by se mluvit o přehánění cen. V tomto případě jsou tato zjištění tím žádoučnější, ježto obžalované tvrdí, že koupily samy housky za cenu 4 haléřů za kus bez slevy, obvyklé dosud pro překupníky. K tomu se druží ještě, že »haléř« jest tou nejmenší možnou přírůžkou v malém obchodě, že tedy na příklad při vlastní nákupní ceně 4 haléřů musila by se prodejní cena pěti haléřů u překupníka prohlásiti při jednotlivých kusech bezpodmínečně za přípustnou, nebžli-li o prodej většího počtu kusů. Rozsudky nevyslovují se také jasně o tom, v jakém poměru jest V. K. k A. A., zvláště ne o tom, směla-li K. určovati samostatně prodejní cenu housek, aneb musila-li poslouchati pokynů majitelky živnosti A. A. Obchodní zřízenec, který žádá cenu pouze dle pokynů svého zaměstnavatele a jest dle služebního poměru povinen těchto pokynů uposlechnouti, nemůže býti zpravidla činěn zodpovědným za případné jeho přehánění cen, ježto mu obyčejně není ani poskytnuta příležitost, aby se něčeho dověděl o základech pro přezkoumávání přiměřenosti ceny. Takový zřízenec nemůže pak ani věděti, že žádaná cena jest zjevně přemrštěna. Nejedná pak také u využitkování mimořádných poměrů válečným stavem vyvolaných, nýbrž poslouchaje rozkazů zaměstnavatelových. Ježto dosud chybí zjištění shora na přetřes uvedená, jest výrok o vině obou obžalovaných předčasný.

(Rozhodnutí kasačního soudu ze dne 14. září 1915, č. j. $\frac{\text{Kr II 280/15}}{4}$.) F. B.

K výkladu pojmu »předmět nezbytné potřeby« ve smyslu řu 7. cís. nařízení ze dne 1. srpna 1914, č. 194. ř. z.; i zboží jinak přepychové stává se za nynějších mimořádných poměrů případně nezbytnou výživou.

Kasační soud vyhověl zmateční stížnosti na ochranu zákona a rozhodl takto: